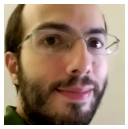
Pilotar profunditat?

Per JoanM el dt., 21/05/2019 - 21:00

Pilotar profunditat és una contradicció. Hem vist a les curses de cotxes aquells pilots tan ben protegits, que van a velocitats estratosfèriques per arribar a la primera posició. Recorren carrers i pistes d'asfalt a corre-cuita, i el temps és l'absolut que els fa prémer el pedal. És impossible que assaboreixin els carrers, que s'adonin de detalls com les plantes. Tot va a una velocitat tant gran...

Si volem que el nostre absolut no sigui el temps, sinó Déu, no podem pilotar la vida així, com un cotxe de carreres, per veure si arribem a tot. Cal saber dir no a coses bones (com ser el primer), renunciant potser a donar 15 voltes al circuit, per poder-ne donar només 5. La lògica humana és que això és mediocritat i fracàs, incompetència, sobretot si el pilot baixa a mig recorregut per contemplar uns minuts una acolorida flor que creix entre les escletxes de l'asfalt. Però per a Déu, que l'ha fet créixer, és amor, sentit, bellesa, i agraïment. Tot això no és eficaç, no va de pressa.

Jesús, quan avui m'assec a pregar, m'adono que estic pilotant la vida, i acabo de frenar de cop. Llavors em dic: va, i ara què? Vinga! No passa res dintre... i em distrec, i estic inquiet... I tu em mires amb cara de: calma... Et demano avui que aquests minuts de pregària em canviïn la resta, que aprengui un altre ritme de passeig que miri les persones i els cors, un passeig ineficaç per al món, profund i fecund per a Tu.